

Лучук Володимир

Володимир Іванович Лучук (27 серпня 1934 – 24 вересня 1992) – український письменник. Чоловік письменниці Оксани Сенатович, батько письменника Івана і нумеролога Тараса Лучуків.

Володимир Лучук народився на Холмщині в селі Матче Грубешівського повіту Люблінського воєводства (тепер Польща).

Закінчив Львівський університет ім. І. Франка (1958).

1957-1958 працював у львівській молодіжній газеті «Ленінська молодь» (тепер «Молода Галичина»), 1958—1963 обіймав посаду старшого редактора поезії в редакції журналу «Жовтень» (тепер «Дзвін»), 1963—1965 навчався в аспірантурі при кафедрі слов'янської філології Львівського університету, 1969—1975 був завідувачем відділу рукописів Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаника, 1981—1984 був завідувачем редакції підручників для шкіл із польською мовою викладання (львівської філії видавництва «Радянська школа»).

Останній рік свого життя працював науковим співробітником у новоствореному Львівському відділенні Інституту літератури ім. Т. Шевченка.

Член Спілки письменників України з 1960 року.

Володимир Лучук є предтечею та яскравим представником «шістдесятництва» в українській поезії.

Лауреат премії ім. Лесі Українки (1995, посмертно).

Яскравий представник «тихої лірики».

Поезії Володимира Лучука надруковано в перекладі понад двадцятьма мовами народів світу.

Твори: <http://ukr-lit.net/luchuk.html>

Твори письменника на Читанці

http://chytanka.com.ua/ebooks/index.php?action=search_show_list&author_name=%CB%F3%F7%F3%EA+%C2%EE%EB%EE%E4%E8%EC%E8%F0

Вірші: http://abetka.ukrlife.org/virshi_dytynstva29.html

Дарунки для мами (Збірка) (спланувати вивчення весною до Дня матері)

ЗАБЛУДИЛАСЬ ПІСЕНЬКА

Несла пісенька із лісу
козубок суниць.
Заблудилась пісенька
між густих ялиць.
Рвала пісенька у лузі
цвіт рясних купав.
Заблудилась пісенька
між зелених трав...

Не журися, пісенько,
ти ж тут не одна! —
Відгукнулась пісеньці
далина.

Бережечком понад морем
пісенька ішла —
черепашку-рапару
у піску знайшла.

Ми в мандрівці
радісно літо провели,
пісеньку додому
привели.

МАК

На городі —
ой, так, так —
мама висіяла мак.
У барвистій парасольці

зацвітає мак на сонці.
У зеленому плащі
мак не мокне на дощі.
На городі —
ой, так, так —
мама висіяла мак.
Мак росте, росте угору —
дозріває в літню пору.
Вліво-вправо — хить та хить
дзвінко маківка дзвенить.

ЧОРНИЙ ЖУК

Чорний жук
очима
блима:
чує кроки
за плечима.
Дуже хороше йому
по землі ходити!
Він не хоче,
чуєш, хлопче,
у коробці жи-ти!

ПРОГУЛЯНКА

Вже зеленіє луг і ліс,
сонце — наче сонях...
Вітер пахощі приніс,—
кличе на осоння.
Угорі співає птах,
що присів на гілку.
Ми з лопатками в руках
біжимо на гірку.

Я з відерцем голубим
граюсь на горбочку.
Принесу матусі в двір
золота — пісочку.

ЦВІРКУНЕЦЬ

В мураві
побіля хати
цвіркунець,
малий скрипаль,
вчивсь на скрипці
грати, грати —
і згубив смичка...
Шу-кай!

НЕЗАБУДКИ

Під густими
ситнягами
у воді
квітки ростуть.
Назбирають
букетик мамі
незабудок
не забудь.

ПІВЕНЬ (Загадка)

Стоїть півень на плоті
у червонім капоті.
Стоїть, а не піє,
певне, що не вміє.
Проте знає
справу хитру —
показує
напряв вітру.
(Флюгер)

НІЧ

Сплять ведмеді у барлозі,
сині роси — при дорозі.
Сплять горобчики у стрісі,
а грибочки сплять у лісі.
Спить зайчатко під лозою,
спить рибчина під водою.
Білі вівці сплять в оборі,
чорний котик — у коморі.
Книги сплять за склом у шафі.
В зоопарку сплять жирафи.
Скрипка спить собі в футлярі,
дрібен дощик спить у хмарі.

Спить у тиші даль далека.
У гнізді заснув лелека.
В квітнику заснули квіти.
Ну, а в ліжечках сплять діти.

ЗОЛОТИЙ ДОЩ

Чи ви чули чудасію?
Не пізнати в місті площ:
цілий тиждень і неділю
золотий періщить дощ!
У дощі пливе вівторок,
у дощі поплив четвер...

Прилетіло сорок сорок,
сповістило кожен сквер:
— Чи ви чули чудасію?
Не пізнати в місті площ:
цілий тиждень і неділю
золотий періщить дощ!

Леви з мітлами гуляють
спозаранку день при дні —
у копиці дощ згрібають,
палять золото-вогні.

Все кругом заслало димом,
поки дощ у скверах ливсь...
Чудасія: батько з сином
в центрі міста заблуdivсь!

ТІЛЬКИ МАМА

— Я на ковзанку піду!
— А коли ж до хати? —
Тільки мама вміє так
лагідно спитати.
— На ходу сніданок з'їм!
— Так не слід робити! —
Тільки мама може так
лагідно сварити.

В снах літаю до зірок...
— Час вставати, сину... —
Тільки мама збудить так
лагідно дитину.

ДАРУНКИ ДЛЯ МАМИ

Я мамі
хмаринку дістану
із неба,
щоб дощ — під рукою,
коли його треба.
І вітра, —
що в кованій схованій
скриньці
з ключем чарівним
на шовковій
шворинці.

Літак
так змайструю,
щоб сам на ділянці
міндобрива висіяв
маминій ланці.

А найголовніше —
і я не жартую!
Я їй цукерковий
завод
подарую!

Зрадіє матуся,—
й мені
аж дві жмені
найкращих цукерок
насипле в кишені!

Начало формы